

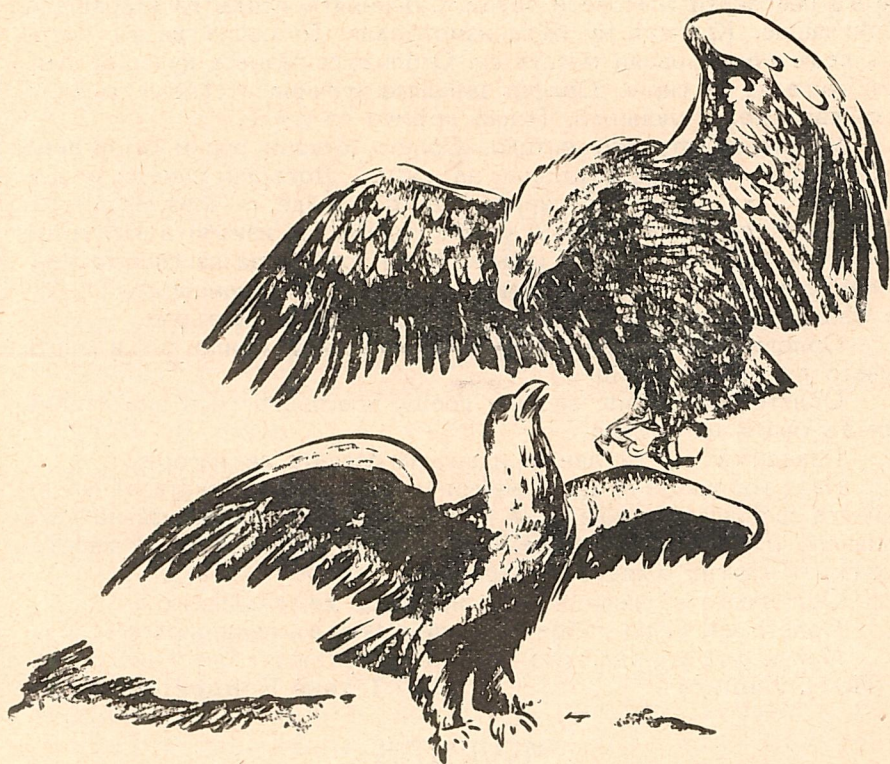

ОРЛЕТО

Смрачи се. Планинитѣ потъмнѣха. Орлето ги гледаше и чакаше, майка му да се върне.

Самотата, блѣсъкътъ на морето и нѣкакви чужди звуци го дразнѣха. Искаше му се да хвъркне, но крилетѣ му бѣха още слаби.

Долетѣ орлицата съ плячка. Орлето посегна, но тя не му даде да яде, а го бутна въ бездната. Орлето разтреперено увисна

въ въздуха и закрѣска. Майката го насърдчаваше, и то благополучно кацна въ гнѣздото, гдето стрѣвно се нахвърли върху плячката.

Луната изгрѣ и облѣ планинитѣ съ сребрени блѣсъкѣ. Орлето заспа. Рано сутринята, едвамъ слънцето се показа задъ морето, орлицата пакъ накара малкото орле да лети. То размаха крилетѣ си и радостно заплува изъ простора. Долу на канарата забеляза нѣщо сиво, сви се и впи ноктитѣ си въ зайчето. Занесе плячката въ гнѣздото и се нахрани. Майка му отлетѣ за новъ ловъ, а орлето почисти клюна си и се загледа въ слънцето.